

[Miljøministeren]

ningen af Øresundstolden, og det formål kunne simpelt hen ikke opfyldes, såfremt Kronborg var blevet placeret 3 km inde i landet. Derfor var der en tydelig funktionel begrundelse for at lægge Kronborg lige netop dér, hvor Kronborg blev lagt. Så også hvis mit lovforslag og min forgængers kystcirkulære, der blev vedtaget af en Venstre-Konservativ regering, havde været gældende, havde vi alligevel fået Kronborg, hvis vi mente, at det var nødvendigt at opkræve Øresundstold, for så var der nemlig en god funktionel begrundelse.

Jeg bruger dette eksempel for at illustrere, at det ikke er en forbudslovgivning, men en lovgivning, der beskytter vores kyster, tvinger til omtanke og til planlægning i de lokale led, som har ansvaret for at leve op til de nationale hensyn i den lokale planlægning; så heller ikke det argument holder stik.

Jeg er nødt til at sige til de tre partier, at det godt kan være, at man ikke føler det opportunt at stemme for forslaget, og at man som hr. Aage Brusgaard er imod enhver form for beskyttelse af denne art, men der er ikke undervejs i debatten i dag, så vidt jeg har været opmærksom på det, blevet fremført vægtige argumenter, der ikke omgående kunne imødegås.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Så må vi jo se, om Eremitagen også var blevet opført.

Det, som er det afgørende, er, hvem der skal afgøre, om det er funktionelt begrundet. Jeg mener, at det må være en lokal afgørelse.

Så har man call in-beføjelsen. Ideen i den nye planlov var, at man havde så meget tiltro til kommuner og amter, at deres afgørelser ikke mere skulle godkendes. Det er også derfor, jeg har efterlyst at få svar på, hvor meget man egentlig kan være sikker på at man nu vil følge det. Jeg tror, at den afgørende forskel på den nuværende miljøminister og den tidligere regerings politik er, at vi grundlæggende tror, at disse ting kan klares, uden at de lige skal ind og vende på ministerens eller ministerens embedsmænds bord, for at man nu lige skal være helt sikker på, at de lokale myndigheder har begrundet det på den rigtige måde.

Miljøministeren (Svend Auken):

Heller ikke på det punkt, som fru Hanne Se-

verinsen nu fremførte, er der nogen ændring i forhold til de gældende regler; der er her tale om nøjagtig de samme myndigheder med de samme forpligtelser.

Med hensyn til planlovgivningen ved fru Hanne Severinsen udmærket, at der i sin tid, da man vedtog den nye planlovgivning, var uenighed mellem Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet på den ene side og det såkaldte borgerlige flertal på den anden side. Man fandt frem til en ordning, hvorefter regionsplaner ikke længere skal godkendes, men de skal drøftes med de statslige myndigheder med mulighed for, at disse kan gøre bindende indsigelse. Uagtet at SF og Socialdemokratiet i sin tid var imod det og foretrak den gamle form, nemlig godkendelsen, er dette system ført videre i dette forslag, dvs. at der ingen ændringer bliver i den fordeling, som i sin tid blev fastlagt ved planlovgivningen. Det er den samme systematik, det er den samme måde at arbejde på, og de forskellige myndigheder har de samme forpligtelser.

Det, der er ændret i dette forslag, er, at det er blevet lidt mindre bureaukratisk og lidt mere fleksibelt, uden at man har svækket natursigtet. Man udvider strandbeskyttelseslinjen fra 100 m til 300 m, og Folketinget og dermed offentligheden har haft mulighed for at påvirke resultatet, idet vi, som det blev sagt, har gennemgået høringssvar osv. netop for at lytte til, om der var ting, der skulle laves om. I modsætning hertil udstak den tidligere regering disse nok så indgribende regler og nok så afgørende principper for den lokale planlægning uden at gøre sig den ulejlighed at inddrage befolkningen eller Folketinget; man gennemførte det alene ved et ministerielt dekret.

Det er de forskelle, der er, og hvis man i øvrigt er tilhænger af cirkulæret, som tingene nu er forelagt, kan jeg altså ikke se, hvordan man kan gå imod forslaget. Hvis man derimod er modstander af cirkulæret og ikke vil vedgå det, man i sin tid selv var med til at indføre ved et ministerielt dekret, er det klart, at man også må være imod at give dette dekret lovkraft. Så vil man også være imod den demokratiske proces, der fører frem til, at regler, der fastsætter rammer for det lokale selvstyre, har passeret Folketingets tre behandlinger med mulighed for, at alle partier kan gøre deres synspunkter gældende.